

Щоб молитва була вислухана, потрібно подивитись на зло всередині нас і покаятися

Як ми маємо молитися у цей неспокійний час у державі? Про це говорив Апостольський адміністратор Луцької дієцезії єпископ Станіслав Широкоградюк 14 лютого 2014 р. на чуванні у Житомирі в ефірі Радіо Марія.

Дорогі брати і сестри!

Мабуть, неодноразово ви слухали про те, що ми сьогодні повинні розуміти. Гаразд, покора – це дуже добре. Людина повинна бути покірною, повинна молитися, але вона має також вільну волю, розум і вона має бути свідомою, що вона, перш за все, є християнином, потім громадянином, батьком, дочкою, сином, і в будь-якій ситуації вона має ставитися до своїх обов'язків відповідально. Свідомо і відповідально. І ось, коли сьогодні ми слухаємо про те, що діється в Україні, нашій державі... А що таке держава? Це перш за все люди, це ті самі матері, батьки, діти, студенти. Це майбутнє цих людей. І тому коли говоримо про те, що сьогодні діється в Україні, а я часто подорожую за кордоном, чую скрізь одне і те саме питання: Яка найбільша проблема? Що найбільше стривожило людей? Ситуація дуже проста для розуміння, якщо ми хочемо думати.

Перш за все, дорогі брати і сестри, все, що діється вже два місяці це реакція на те, на що людина найбільше нормально реагує, що її найбільше непокоїть – це несправедливість. Несправедливість і неправда завжди бунтує людину. Вона не може з цим погодитися. І було би набагато гірше, якби люди бачили величезну несправедливість, і з цим змирилися. Бачили, що скрізь панує брехня, і з цим змирилися. Тоді людина перестає бути громадянином, вона стає рабом, покірним рабом в кайданах і не може нічого зробити. Але людина не є рабом. Ісус Христос не хоче, щоби ми були рабами. Він хоче, щоби ми були вільними і добре все розуміли. Ось це першопричина того, що сталося, - здорова реакція нормальних людей на несправедливість і на брехню.

У чому вона проявилася? Коли ізраїльський народ йшов через пустелю, вони повинні були знати ціль, куди вони йдуть. Їм було сказано: дорога буде важка, але ваша ціль земля, що тече медом і молоком. Їхньою ціллю було йти до тієї землі. Але коли в дорозі траплялися труднощі, то люди бунтувалися, оглядалися і кричали, що хочуть назад в Єгипет, назад у рабство, назад до фараона. І це Богу не подобалося. Як назад?! Бог показав дорогу! Людина йде і повинна знати куди вона йде. Ось так кожна держава, яка отримала незалежність, розвивається і повинна знати, у якому напрямку вона йде, куди вона йде і як. І ось ми йшли туди, де знаходиться коріння християнства, де цінують християнські цінності, де шанують права людини, гідність людини, де захищені права людини, які склалися віками. Ми йдемо в Європу – така була ціль. І після стількох років вказування на цю ціль, нам кажуть, що це був жарт, це була брехня, ми йдемо зовсім в іншу сторону. Тому така реакція на цю несправедливість. І перші, хто зреагував на несправедливість, це та категорія суспільства, яка найменше зіпсована і найбільше, чого прагне, – бути вільною, найбільше думає про своє майбутнє – це студенти, молодь. Саме вони це зробили. Не опозиція, не політики були ініціаторами. Це була молодь, яка хоче іншого майбутнього. Саме вони мали здорову реакцію на несправедливість і на неправду. Це була перша причина і вони на це мали усі права, тому що Конституція України гарантує свободу волевиявлення, кожна людина має право на мирний протест. І це сталося. Але замість того, щоби це зрозуміти, чи якимось чином домовитись, чи пояснити, - можливо,

дійсно, ми ще не дозріли до вступу в Європу, там теж не рай на землі, манна з неба не падає... Але цього ніхто не пояснював і аргументували все дуже просто: поліцейські кийки і насилля. А далі настала друга реакція – реакція на кривду, яку вчинили над цими дітьми, і насилля. Цілком справедлива реакція уже дуже великих мас людей. Реакція на насилля і несправедливість, на кривду.

І що діялося далі? Більше ніхто на них не звертав уваги... Далі йшлося про те, щоби узаконити насилля – прийняти т.зв. диктаторські закони, згідно з якими можна людину у будь-якій ситуації арештувати, без суду і слідства утримувати, можна судити навіть без людини (обвинуваченого –*Ред.*)... Бачите, це наступне зло... І те, що діється далі –ще більше обурення людей. І ось зроблена велика «ласка» з боку законодавців – ніби відмінили ці закони, навіть пообіцяли звільнити затриманих, але на певних умовах, тобто прийняли закон про заручників. Так охарактеризував прийняття цих законів про звільнення цілий світ. Брати і сестри, це ще більше ображає людину. Ніщо не діється, щоби допомогти людині зрозуміти, не надається відшкодування людям за те, що вони відстояли ту правду... І що діється далі? Нічого. Законодавці між собою чубляться, вирішити нічого не можуть, один одного обманюють. Щось відбувається лише у злочинному світі... Там люди не сплять. Ночами викрадають людей. На сьогоднішній день налічується понад 30 зниклих. Не знають, де вони знаходяться. Когось знаходять у лісах... вночі. Все це діється вночі. І найгірше, коли знайдена людина з зав'язаними скотчем руками з салафановим мішком на голові, побита, вся у синцях, замерзла як Вербицький, наприклад, і результат – міліція насильницької смерті не виявила. Цинізм. Страшний цинізм. Іншу людину знаходять побиту – можливо, він сам собі це заподіяв, щоби імітувати. Не проводять ніякого слідства... Відбуваються підпали автомобілів, не тільки не розкриті злочини підпалів, а знову ж таки, цитую: «міліція ще не встановила причини загорання». Мабуть, самозагорання відбувається. Погроми ресторанів, погроми інших місць, залякування – це все діється у злочинному світі. Така ситуація, в якій ми сьогодні живемо... Дуже важко заспокоїтись і розійтись, дуже важко це прийняти. Важко прийняти ці чотири причини, які я назвав: брехня і несправедливість, кривда і насилля, узаконення насилля і злочинці, які отримують захист, і навіть винагороду. За це людям платять, платять за підпали. Кілька таких активістів зловили, вони розповідали, що комусь платили по 300 грн., комусь платили більше за підпал машини. Все оплачується. Панує зло, за яке платять великі гроші. Усе це разом ми називаємо великим злом, яке є в нашій країні сьогодні... Вийшов якийсь вінегрет: і правозахисники, і злочинці... І це проти тих людей, які проявили свою волю на Майдані... Все це приносить страждання людям, страждання сім'ям. Багато людей страждає. Навіть зовсім невинні люди. Трапляються випадки, коли дівчина раненько вибігла о 5 ранку кудись поспішала винесла сміття і її арештували, забрали як активістку. Таке відбулось на Східній Україні. Часто буває, що студенти звідкись повертаються, а міліції дали завдання, план скільки вони мають виловлювати людей. І вони самі кажуть, що не будуть ризикувати і ловити людей біля Майдану, там їх самих можуть зловити, тому роблять це десь подалі. Наловити людей для кількості не є проблемою. Суди відбуваються під копірку, без слухання.

Дорогі брати і сестри! Ситуація насправді є дуже поважна. Чим це закінчиться ніхто не знає. Але у будь-якому випадку страждання людей будуть продовжуватися. Не треба бути пророком. Але навіть якщо все закінчиться на користь людей, які протестують, то людей все одно чекатимуть труднощі, тому що держава доведена до плачевного стану. Нас чекають гіркі наслідки боротьби між собою, а це теж у нас дуже популярно. Чи зміниться щось чи ні, але страждання людей будуть, тому що нам треба випросити ту правдиву перемогу – перемогу добра над злом. Не просто перемогу тієї чи іншої сили, а

перемогу добра над злом. Зло має зникнути. По-іншому добра не може бути. Треба боротися з цим злом молитвою, добрими вчинками, постом, якщо хочете, але якщо буде програш, то це буде найгірше. Відбуватимуться переслідування, пануватиме велика небезпека, будуть такі наслідки, які навіть важко собі уявити. Ми повинні молитись не просто за мир і спокій, а свідомо молитися з розумінням яке зло нам загрожує. Існує конкретна небезпека і конкретна наша інтенція молитви – захистити незахищених, допомогти бідним, скривдженим, про краще майбутнє для нашого народу, щоб відчував себе захищеним, вільним, мав гарантії.

Як ми маємо молитися, щоби Бог дійсно вислухав наші молитви?

Моляться на Майданах, моляться у церквах, моляться і в будинках. Скрізь люди моляться сьогодні. Це нас об'єднує дуже міцно. Незважаючи на те, що ми є різні, різні конфесії, у цьому намірі люди об'єднуються у молитвах. Святий настоятель Йоан Віаней, а також Йоан Павло II часто повторювали те, що щоби наша молитва була ефективна, ми повинні молитися з повним довір'ям до Бога. З вірою і з повним довір'ям. Довіритися Богу. Ще треба вміти збудити у собі повне довір'я до Нього. Ніщо без волі Божої не діється. А другою умовою є молитва з чистим серцем. Так, потрібно молитися з чистим серцем. Серцем, яке вільне від ненависті, від зла, від гніву, збудь-яких гріхів потрібно покаятися. Я хочу сказати, що немає такої влади, яка прийшла без провини народу. Часто так говорять – який народ, така й влада. Якщо ми сьогодні хочемо покаятися, то все суспільство повинно покаятися за те, що не виконувало своїх громадянських обов'язків, не свідомо ставилися до цих обов'язків, голосували за гречку, за гроші, за обіцянки. Потрібно сказати правду. Ті ж самі бідні студенти, які постраждали, зізнаються, що були часи, що вони ходили на платні мітинги... І цю провину треба визнати. Визнати, що ми теж в чомусь провинилися, визнати, що ми навіть порушували святий день у своїх інтересах, замість того, щоби бути на Службі Божій. Я вже не говорю про торгування на базарах. Найбільша святиня України – це базари. Там найбільший ідол, там найбільше людей у неділю, а не в храмах. А чим люди торгують, чим травлять один одного знаєте добре. Як продають один одному чорнобильські гриби, дичину, скільки всього сьогодні вирощується, навіть християнами, у спосіб «це для себе, а це на продаж». Для себе можна щось краще, а продавати можна й отруту. А це теж гріх. Світ переповнений сьогодні гріхами, за які потрібно розкаятися. Щоб молитва була ефективною, ми мусимо подивитися у свою душу. Не подивитись яке зло панує над навколо, а що в нас панує. Сьогодні нам йдеться про те, щоби наша молитва була вислухана. Для цього потрібно дві умови. Повторю їх: довіра Богу і щире розкаяння, щоби молитись чистим серцем. А скільки ми вбиваємо словом іншу людину, я вже й не говорю про щось таке, що «кричить» у нашому суспільстві - понад 150 тис. малесеньких українців вбивають кожного року. Це тільки офіційні дані. Мені було боляче почути, коли одна жінка, яка мала проблеми, звернулася у лікарню і перше питання гінеколога було яка це дитина. Коли дізнався, що це друга, або третя, то починаються залякування і все для того, щоби дитина не народилася. Хіба це не гріх? Таких прикладів сотні. Виходить, що на Банковій вбивати гріх, на Грушевського вбивати гріх, а в абортівних лікарнях не гріх вбивати людину ще навіть не народжену. Так багато лікарів з цим живуть. І було прикро, що навіть до однієї католички звернулися і вона порадила те саме, подивившись аналізи, не вникаючи у суть справи. Лікар, медсестра, які радять чинити таке зло, не лише мають гріх, але й церковну кару. Кожен, хто радить це жінці, - чоловік чи хтось інший. Ось скільки наших гріхів. А коли жінка слухає такі поради і думає, кого народжувати, а кого не народжувати, то так вчинить Господь, що найгірше народить, а найкраще викине. Замість того, щоби народити святу людину, можливо,

доброго лікаря, лідера, патріота, то народить якогось беркутівця. Так Бог інколи чинить... Людина немає права робити такий вибір, тільки Бог може вибирати. І щоб це зрозуміти, нам потрібне щире покаяння за все. Навіть за те, що діється не так. Ось правдиве покаяння, правдиве очищення наших сердець. Лише тоді ми можемо представити Богу молитви з чистим серцем і з правдивою покірною... І будьте певні, що молитва буде вислухана.

«Сильнішою за зброю є повна довіри молитва»

Довіра з вірою через Пресвяту Діву Марію. Так називається наша молитва святого розарію. Розарій – це молитва з Пресвятою Дівою Марією і за її заступництвом. Немає такого прохання, якого Бог би не вислухав, якщо ми дружно молимося святой розарій. Є тисячі прикладів, я би сказав, навіть мільйони прикладів, як через святой розарій можна випросити будь-яку Божу благодать. Я би хотів навести всього два приклади, які стосуються нашої ситуації в державі.

Скільки разів я буваю в Австрії, стільки разів мені оповідають, часто старші люди, про те, що після війни, коли Австрія була поділена на три частини - частину зайняли американці, частину французи, а частину російські війська - ніхто не вірив, що може щось змінитися. Держава поділена на кілька частин. Існує три кордони. Священники організували молитву до Матері Божої Фатімської, розарій молилися у всіх сім'ях, католицьких храмах, носили фігуру від дому до дому, від парафії до парафії... Вони молилися десять років – від 1945 до 1955 року. Молилися з такою вірою і постановою, що вони все одно випросять... І у 1955 році стається диво. Хрущов відвідує Австрію. Після переговорів, після хорошої австрійської гостинності, вранці Хрущов сказав, що забирає свої війська. На диво, але виконав цю обітницю. Це, мабуть, була єдина обітниця Радянського Союзу, яка була дотримана. Ніколи не виконували обітниць, а цю виконали. Чому? Ніхто не знає. Люди випросили цю благодать. І коли Хрущов забрав війська з Австрії, решта самі пішли. І Австрія стає цілісною, незалежною державою. Й досі старші люди не можуть оповідати цього без сліз, що вони десять років молилися розарій і випросили для свого народу свободу.

Інший приклад, який вже звучав по Радіо Марія, стосується Філіппін. Там панував такий собі диктатор Фердинанд Маркос. У 1986 році він зробив фальсифікацію і таким несправедливим чином став знову президентом. Була справжня біда. Люди жили у бідності, а він і його рідня збагачувалися. Весь світ чекав, що опозиція повстане... Люди не мали доступу ані до радіо, ані до телебачення. І ось несподівано під час молитви один з батальйонів Маркоса перейшов на сторону опозиції. Мав розпочатися великий бій, який усі знали, що буде програний. І у цей час кардинал Зін, архієпископ Маніли, закликав віруючих до мирного протесту проти корумпованого режиму. Він попросив філіппінців віддатися заступництву Пресвятої Діви Марії і молитися святой розарій. Трансляція по радіо перейшла до рук опозиції. Протягом кількох годин після того, як кардинал розповсюдив по радіо Маніли свій заклик, на вулиці столиці вийшло більше 3 млн. філіппінців і всі разом молилися розарій. Вдень і вночі священники на площах відправляли Святу Месу. Вимога мас була зрозумілою – відставка президента Маркоса і вільні незалежні вибори. Але Маркос і його люди опиралися, не хотіли віддати владу. Увесь світ був свідком цих подій. На телеканалах було видно: з одного боку мільйони людей – чоловіків, жінок, - які моляться на вулицях Маніли; з іншого боку - танки, що виїжджають із казарм. Жінки, монахині та діти вийшли проти танків з розарієм у руках. Генерал головнокомандувач зупинив колону танків і почав говорити до жінок. Не пролунав жоден

постріл. Солдати вийшли з танків і приєдналися до жінок, почали разом молитися. Пізніше кардинал Зін писав: «Сильнішою за зброю є повна довіри молитва. Ефективнішим, ніж стратегічне планування, є піст і жертва. Сильнішою за воєнну силу є смиренна сила народу, який неустанно молиться». Це сталося не так давно у 1986 році на Філіппінах.

Надія у радісних таємницях розарію

Це можна добре зрозуміти, але зрозуміти можна ще одне: і Австрія, і Філіппіни були католицькими державами. Об'єднати їх у молитві було дуже легко, особливо у молитві святого розарія. Священники, єпископи жили у єдності. Молились усі. Наша ситуація трохи складніша: є ті, які моляться розарій, а є ті, які не моляться, є ті священники, які підтримують народ, є ті, які підтримують зовсім іншу силу. Це теж наша проблема. Але наша єдність у тому, що усі ми хочемо добра. І тому розкаяться і молитися з чистим серцем радісні таємниці – це наша величезна надія.

Чому така величезна надія у цих таємницях? Перш за все, благовіщення. Що воно нам говорить? Благовіщення – таємниця, яка звіщає нам радість про те, що для народу, який був у п'ятні, який не знав, куди він йде, засяяла надія. Усе змінилося. Марії з'явився ангел, який благовістив, що від неї розпочнеться спасіння світу, що вона народить Спасителя, якого всі чекають. Жертовність Марії у тому, що вона мала свої плани, але підкоряючись волі Божій, відповідає «Я рабиня Господня». Ось чому ангел назвав її «благодаті повна». Марія вибрана, повна благодаті. Вона стає початком нової ери. Народжує Спасителя Ісуса Христа. Роздумуючи над цією таємницею, ми сподіваємося, що й до нас прийде ця надія, й у нас все зміниться. Після кожної ночі приходять світанок, після темної ночі сходить сонце – така закономірність, так Бог створив світ. І тому, з вірою роздумуючи цю таємницю, думай про те, що Блага звістка прийде й у нашу ситуацію... Господарем усіх подій є Бог, Який посилає Спасителя у цей світ.

Друга таємниця говорить нам про відвідування Пресвятої Діви Марії святої Єлизавети.

Жертовність Марії і добрі вчинки. Вона йде, щоби відвідати свою родичку. На зустріч виходить Єлизавета. Як Євангеліст оповідає, вона сповнена Святим Духом і говорить такі слова: «Благословенна ти, що повірила». Благословенна! Наша молитва святого розарію пов'язана з Марією, яка є повна благодаті, благословенна і та, яка вибрана Богом. Чи може бути ще більш об'єднана молитва, більш сильна молитва як молитва з Марією?

Третя таємниця нам говорить про народження Ісуса Христа. Бог вірний і милосердний, виконує Свою обітницю, посилаючи Свого Сина на світ. І Син Божий приймає людську долю, розділяє проблему життя, родиться у стайні, приймає холод, голод, приймає страждання – ось правдивий лідер народу, за який Він пізніше піде на хрест. Ісус Христос, Син Божий, приходять на землю, щоб розділити долю людини. Він стає вічним лідером християн. Який величезний приклад для усіх тих, хто прагне бути лідером. Лідер має розділити долю свого народу, бути готовим терпіти разом зі своїм народом і навіть піти на хрест за свій народ. Народження Ісуса Христа дуже ясно нам це показує.

Четверта таємниця нам говорить про жертвування Ісуса Христа. Принести до храму первородне дитя і жертвувати Його Богу. Марія законслухняна, виконує закон Мойсея. Приносить дитину до святині, їх зустрічає Симеон, який говорить про меч страждання Марії. Приходить Анна, яка є праведною жінкою, і вона теж побачила спасіння. Вони благословляють цю хвилину, цей день, що, нарешті, побачили початок спасіння.

Жертовність батьків Ісуса Христа, святої родини, це великий приклад для усіх батьків, особливо молодих, які повинні розуміти, що кожна дитина є Божим даром і треба вміти його жертвувати Богу.

Старші люди пам'ятають як святої пам'яті о. Щипта часто радив матерям, які приносили своїх дітей Христу, пожертвувати їх Богу, підійти до вітваря Матері Божої і сказати, що жертвує цю дитину і нехай буде все, що Бог хоче. Стільки священиків, монахинь постало з тих пожертвованих дітей. Є конкретні приклади. Але як мало християн у такий спосіб готові пожертвувати свою дитину. Саме тому так мало маємо священиків, кандидатів у духовну семінарію, до згромаджень... Ми скупі по відношенню до Бога, а Бог - щедрий. У таємниці жертвування Ісуса Христа просімо про правдиву жертовність християнських батьків своїх дітей Богу.

П'ята таємниця нам говорить про знайдення Ісуса Христа у храмі. Щасливі батьки, які знайшли свою дитину у храмі. Марія зраділа, але цю таємницю не могла зрозуміти, тому зберігала її у своєму серці. Велика таємниця. Поза храмом – втрата дитини. Якщо дитина не у храмі, то де? Справжнє нещастя християнських батьків, якщо їхні діти не в храмі. Як ми повинні молитися за те, щоби не було втрат, щоби усі діти бути у храмі. Вони мають знайти себе у храмі, пізнати себе у храмі, дозріти у храмі, щоби досягнути це безмежне щастя.

Дорогі брати і сестри! Молитва святого розарія – це молитва з Марією і через Марію до Бога. Якщо ми слабкі і сумніваємося, що наша молитва міцна, то молитва Марії є міцною і з Нею наша молитва у тисячу разів є міцнішою. Така молитва доходить до Бога. Якщо ми вважаємо, що ми недостойні, щоби Бог нас вислухав, то Марія достойна і ми не можемо сумніватися, що молитва з Марією не буде вислухана Господом. Ось така повна довіра Богу і молитва з чистим серцем принесе свої спасенні плоди. Амінь.